

Hulde aan den heer J.M. Kemper

Willem de Clercq

bron

Willem de Clercq, *Hulde aan den heer J.M. Kemper*. Z.n., z.p. 1813

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/cler017huld01_01/colofon.php

© 2017 dbnl

‘Hulde aan den heer J.M. Kemper’

't Is groot, op 't oorlogsveld, bij 't barnen der gevaren,
Bij 't schittren van het staal, beziel'd door heldenmoed,
Met stof en bloed bedekt, dat lauwerloof te garen,
Dat helden juichen doet.

't Is groot, als storm en zee de veege kiel omringen,
Bij 't schittrend bliksemlicht, en 't buldren van d' orkaan,
Schoon 't stuivend nat reeds dreigt door't krakend want te dringen,
Onwrikbaar pal te staan.

Doch groter, als 't geweld de Vrijheid durft verheeren,
Met onverschrokken moed, gewijd aan 't Vaderland,
Der volkren steun te zijn, en rampen aftekeeren
Met onbezweken hand.

Dan wordt dier braven roem in 's dichters lied verheven,
 Dan zweeft hun heilge naam de luistrende eeuwen door;
 Het nakroost eert hun deugd, door dankbaarheid gedreven,
 En streeft op 't blinkend spoor.

Zoo zal ons Vaderland van KEMPER'S deugd gewagen;
 Het roemt op Hem, wiens moed het dwangjuk heeft verplet;
 't Zag Hem den tempelmuur der dierbre Vrijheid schragen:
 En Neêrland was gered.

'tZag Hem, toen Neêrlands volk den kruin in't stof moest bukken,
 Schoon de argwaan des Tyran's reeds bliksemde om Hem heen,
 Der vaders deugd getrouw, hun heilig voetspoor drukken;
 En 's Dwinglands magt verdween.

Geen eer, geen schandlijk goud, kon ooit zijn driften wekken;
 Voor's Burgers heil ontgloed, voor vloekbre staatzucht koel,
 Wil Hij 't gesolterd Land alleen tot redding strekken,
 En streeft naar 't edelst doel.

Nu keert Hij in dien kring, eens door zijn vlijt verkoren;
 Hij ziet met heldren blik een' blijde toekomst aan;
 De Vrijheid, door zijn moed, op Neêrlands grond, herboren;
 Hij juicht en is voldaan.

Zoo bleef, Timoleon! 't heelal uw deugd vereeren,
 Toen ge op Siciliens grond des dwinglands val volbragt.
 U kroont, daar gij geluk en welvaart deed regeeren,
 De roem van 't nagedacht.

Zoo zag de juichende aard' den trotschen Python vellen,
 En Delos blonden God, dien 't schatrend lō loont,
 Naar Pindus steilen kruin en koele wouden snellen,
 Waar vrede en dichtkunst woont.

Ja KEMPER! ja, uw roem wordt door geen tijd verzwolgen,
 Keer gij in Pallas' vest, bij gade en telgen weêr.
 Zelfs de onverzoenbre nijd, op moed en deugd verbolgen,
 Zinkt knarssend voor u neêr.

Blijv' gij de Jeugd ten gids, uw Land tot voorbeeld strekken,
 Uw grootheid sticht een' roem, die 't woên der eeuwen tart.
 't Gevoel grift KEMPER'S naam met onuitwischbre trekken,
 In ieder Neêrlandsch hart.

Dan, als ons aller stof ten spel strekt aan de winden,
 Dan rijst uw eerzuil op aan 't vaderlijke strand;
 Daar zal 't nieuwsgierig oog dees heilge lettren vinden,
 Gevormd door 's kunstnaars hand.

‘Juich, wandlaar, laat uw geest tot Neêrlands God zich heffen;
 Hij, wien dit marmer dekt, heeft Neêrlands grond gered,
 Zijn moed hielp dwinglandij, dat vloekbaar monster, treffen,
 't Geen 't weerloos volk verplet.’

‘De welvaart en 't geluk, die dartlende u omgeven,
 Bragt zijn getrouwe deugd het dankbaar nakroost aan;
 Heil hun, die voor hun Land, voor Deugd en Vrijheid leven;
 Hun roem zal nooit vergaan.’

d. C.

December,
 1813.